

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. M. D.**, zastoupen JUDr. Jiřím Odehnalem, advokátem se sídlem Pekařská 44, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **1) A. S., 2) J. S.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2009, č. j. 31 Ca 102/2008 - 67,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2009, č. j. 31 Ca 102/2008 - 67, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 29. 4. 2009, č. j. 31 Ca 102/2008 - 67, odmítl žalobu podanou žalobcem Ing. M. D., kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 25. 4. 2008, č. j. JMK 32549/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 17. 12. 2007, č. j. SÚ/50875-07/1628-04/SVK, a současně potvrzeno toto rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o odstranění stavby „Novostavba rodinného domu s garáží“ na pozemku parc. č. 466/84 v k. ú. Rebešovice, jenž je ve vlastnictví žalobce a jeho manželky. Krajský soud vyšel při svém rozhodování z toho, že řízení o odstranění stavby podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), bylo zahájeno stavebním úřadem z úřední povinnosti, že stavebníci (žalobce Ing. M. D. a jeho manželka MUDr. L. D.) podali žádost o dodatečné povolení stavby s projektovou dokumentací a že následně po dalších výzvách ohledně doplnění žádosti o další doklady bylo rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17. 12. 2007 podle ustanovení § 30 správního řádu z roku 1967 (zákon č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů) zastaveno řízení o odstranění stavby. Stavební úřad přistoupil k zastavení správního řízení proto, že odpadl důvod vést řízení. Řízení o odstranění stavby

bylo původně zahájeno pro jinou stavbu, než jaká byla ve skutečnosti státním stavebním dohledem zjištěna. Na uvedeném pozemku parc. č. 466/84 v k. ú. Rebešovice se nenachází stavba samostatného rodinného domu stojícího v řadě dvou rodinných domů, ale tato stavba je s ohledem na stavebně technické provedení částí rodinného domu o dvou bytových jednotkách, provedenou na pozemcích parc. č. 466/83 a č. 466/84 v k. ú. Rebešovice. Krajský soud z popsanych skutečností dovodil, že zastavením řízení nemohlo dojít k dotčení žádných práv žalobce, neboť ten neměl od počátku řízení právo disponovat s předmětem řízení. Žalobce se navíc ani nedovolává dotčení svých práv, a ani nedokládá, že by mu zastavením řízení byla způsobena újma. Zásadně se však v důsledku zastavení řízení vrací celá věc do stadia před zahájením řízení o odstranění stavby. Z tohoto důvodu má proto žalobce možnost podat žádost o stavební povolení až do zahájení nového řízení o odstranění stavby s nově vymezeným předmětem řízení. Žalobce má proto možnost bránit se žalobou až proti rozhodnutí o odstranění stavby, bude-li vydáno nebo proti rozhodnutí, kterým by bylo zamítnuto vydání stavebního povolení. Krajský soud proto dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť jím nebyly zakládány, měněny, rušeny nebo závazně určovány práva a povinnosti žalobce. Rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s rozhodnutím odvolacího správního orgánu o zastavení řízení o odstranění stavby je proto úkonem správního orgánu, který je ve smyslu ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkouvání. Z tohoto důvodu byla podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. krajským soudem odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 25. 4. 2008, č. j. JMK 32549/2008, která je nepřípustná podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že na správní rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby, které bylo vedeno podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nedopadá žádný z důvodů kompetenční výluky, pro který by byl takový správní úkon vyloučen ze soudního přezkumu. Napadený správní úkon po formální stránce vykazuje všechny znaky správního rozhodnutí podle správního řádu a rovněž vykazuje i znaky materiálního rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby není meritorním rozhodnutím, má však mezitímní povahu. Zastavením řízení správní orgán vyjádřil, že odstraněním stavby s danými hranicemi a stavebně-technickými parametry se nebude dále zabývat, a naopak jako budoucí předmět nového řízení určil „stavbu rodinného domu s více byty.“ Tímto postupem zcela nepochybně zasáhl do právní sféry účastníka řízení, s účinky především do budoucna. V důsledku toho je pak nucen vstoupit do komplikovaných spoluvlastnických vztahů v režimu zákona o vlastnictví bytů a je omezován v dispozici se zjevně samostatným rodinným domem, který je pouze kompozičně součástí tzv. dvojdomku. Na podporu svého názoru proto odkazuje na právní větu z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 25/2002, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 8/2006. Předmětné správní rozhodnutí nelze zařadit ani do kategorie rozhodnutí procesní povahy, která jsou vyloučena ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s., neboť se jím neupravuje průběh správního řízení (tímto správním aktem bylo rozhodnuto s konečnou platností o

tom, že se stavební úřad předmětem řízení již nebude nadále zabývat). Napadené rozhodnutí však nemůže být definitivním ukončením řízení o nepovolené stavbě, neboť postup podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je výkonem úřední moci a stavební úřad nemá diskreční oprávnění ani prostor pro správní uvážení. Jedná se totiž o „dvojvýchodnou“ normu, která aprobejve veřejný zájem na definitivním ukončení režimu nepovolené stavby – správní řízení proto musí končit buď odstraněním stavby nebo jejím dodatečným povolením. V řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jde proto z hlediska právní konstrukce o výjimku z pravidla, neboť na aplikaci výjimky spočívající v dodatečném povolení stavby má stavebník právní nárok, pokud jsou splněny předpisem stanovené podmínky pro její použití. K podpoře svého názoru poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 220/2004, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3/2006. Stěžovatel tvrdí, že v řízení o dodatečném povolení stavby splnil všechny povinnosti, které zákon požaduje a které si stavební úřad vyžádal (v tomto smyslu proto unesl i důkazní břemeno). Třeba vidět i to, že krajský soud zaměňuje v napadeném rozhodnutí pojem řízení o stavebním povolení podle § 58 stavebního zákona s řízením o dodatečném povolení stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Samotné důvody pro vydání napadeného správního rozhodnutí jsou přitom od počátku vadné. Žalovaný správní orgán se mýlil v představě, že předmětem řízení o dodatečném povolení stavby nemůže být pouze část stavby. V tomto směru je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 45/2004, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 8/2005. Zásadní je to, že podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona má stavební úřad povinnost nařídit odstranění stavby postavené bez stavebního povolení nebo ohlášení a této povinnosti odpovídá právo účastníka řízení, aby mu při splnění zákonem stanovených podmínek bylo rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydáno. Zastavení řízení bez zákonné opory v procesních předpisech potom mělo za následek zkrácení jeho práv. Rozhodnutí krajského soudu je hmotněprávně nesprávné, nesrozumitelné a z části nedostatečně odůvodněné, a proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal splnění zákonných procesních předpokladů pro projednání kasační stížnosti. Shledal, že stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, a je tak splněna i nezbytná podmínka řízení, spočívající v povinném zastoupení stěžovatele osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a míří svým obsahem na kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto shledává kasační stížnost přípustnou, neboť dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které

uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud předesílá, že za procesní situace, kdy stěžovatel napadá kasační stížností rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu (žaloby), omezuje se přezkum prováděný kasačním soudem na opodstatněnost důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odmítnutí žaloby krajským soudem bylo nezákonné, napadené rozhodnutí správního soudu zruší a otevře tím procesní prostor tomuto soudu, aby se meritorně vypořádal s podanou žalobou. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, který je publikován pod č. 625/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž kasační soud vyslovil, že: „Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního a soudního spisu, že na základě protokolu o provedení státního stavebního dohledu dne 27. 7. 2004 zahájil Městský úřad Šlapanice, Stavební úřad, z moci úřední řízení podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění rozestavěné stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 466/84 v k. ú. Rebešovice, která byla zahájena bez stavebního povolení. Státní stavební dohled byl na uvedené stavbě proveden opakovaně dne 10. 4. 2007 a dne 9. 10. 2007. Ze záznamu v protokolu o provedení dohledu ze dne 9. 10. 2007 vyplývá, že na pozemku parc. č. 466/84 a 466/83 se nenacházejí dva oddělené rodinné domy, jelikož stavby mají společnou dělicí zeď, nýbrž stavba domu s dvěma bytovými jednotkami. Na základě výsledků místního šetření proto Městský úřad Šlapanice, odbor výstavby, vydal dne 17. 12. 2007, č. j. SÚ/50875-07/1628-04/SVK, rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby „Novostavba rodinného domu s garáží“ na pozemku parc.č. 466/84 v k. ú. Rebešovice, neboť odpadl důvod vést řízení. Správní orgán dospěl k závěru, že se na uvedeném pozemku nenachází stavba samostatného rodinného domu, nýbrž je nutné tuto stavbu považovat - s ohledem na její stavebně technické provedení - za část rodinného domu o dvou bytových jednotkách, provedenou na pozemcích parc. č. 466/83 a 466/84. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 25. 4. 2008, č. j. JMK 32549/2008, bylo zamítnuto odvolání Ing. M. D. proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 17. 12. 2007, č. j. SÚ/50875-07/1628-04/SVK, o zastavení řízení o odstranění stavby, a současně bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Proti tomuto správnímu rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2009, č. j. 31 Ca 102/2008 - 67, odmítnuta s odůvodněním, že se nejedná o správní rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které by podléhalo soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem k výše uvedenému a k obsahu stížných námitek, se v tomto řízení lze zabývat pouze otázkou zákonnosti usnesení o

odmítnutí žaloby. Jelikož krajský soud v řízení nerozhodoval o věcných námitkách, nemůže se proto ani kasační soud vyjadřovat k věcné problematice projednávané věci.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), se může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Citované ustanovení soudního řádu správního vymezuje pro řízení o žalobě ve správním soudnictví rozhodnutí jako úkon správního orgánu (srov. § 4 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Koncepce citovaného ustanovení vyžaduje, aby u každého jednotlivého úkonu správního orgánu správní soud zkoumal, zda napadený úkon založil, změnil, zrušil či závazně určil žalobcova práva. Je nasnadě, že u řady správních aktů, které soudy již dnes běžně přezkoumávají, by při striktním a doslovném výkladu tohoto ustanovení nebylo možné žádné takové subjektivní právo nalézt. Tato situace může nastat typicky tam, kde správní orgán rozhoduje o žádosti účastníka řízení o vydání konstitutivního rozhodnutí: pokud žádosti vyhoví, jeho konstitutivní rozhodnutí je z hlediska hmotného práva zároveň právní skutečností, tj. teprve jím je založeno subjektivní hmotné právo. Naproti tomu jestliže žádosti nevyhoví, nemá takové rozhodnutí z hlediska hmotného práva právotvornou povahu, tedy žádné subjektivní právo nezakládá, nemění, neruší nebo závazně neurčuje. Obdobné otázky vyvolává i rozhodnutí o zastavení správního řízení. Zastaví-li správní orgán správní řízení např. z důvodu, že žadatel na výzvu neodstraní vady žádosti (nepředloží požadované podklady), nerozhoduje tím meritorně o podané žádosti (neposuzuje žádost z hlediska hmotného práva), nýbrž se jeho rozhodnutí zakládá výlučně na aplikaci procesních norem. Osoba, ohledně jejíž žádosti bylo řízení zastaveno, není zkrácena na svých hmotných právech, nýbrž opět na právu na meritorní projednání věci. I přesto jsou správní soudy povinny se žalobou proti takovému rozhodnutí o zastavení řízení meritorně zabývat. Tento závěr bez jakýchkoliv pochybností vyplývá mj. z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kilián proti České republice (stížnost č. 48309/99, Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva 1/2005, s. 1). K uvedené otázce se v tomto smyslu závazně vyslovil též Ústavní soud v nálezu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 419/01, dostupném na www.nalus.cz).

K této problematice se zcela zásadně a obsáhle vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaném pod č. 8/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž mimo jiné konstatoval, že *„ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce.“*

V žádném ustanovení soudního řádu správního není stanoveno, že jsou ze soudního přezkumu ve správním soudnictví vyloučena rozhodnutí procesní povahy. Podle § 70 písm. c) s. ř. s. jsou vyloučena ze soudního přezkumu pouze ta rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení, což znamená, že všechna ostatní rozhodnutí procesní povahy přezkoumatelná jsou. Z uvedeného je zřejmé, že z přezkumu ve správním soudnictví nelze

rozhodnutí procesní povahy, jemuž schází hmotněprávní prvek, automaticky vyloučit z uvedeného přezkumu s odůvodněním, že nejde o rozhodnutí správního orgánu (§ 70 písm. a/ s. ř. s.). Vyskytují se totiž velmi často situace, v nichž správní úkon zasahuje do právní sféry žalobce, i když žádné právo striktně vzato nezaložil, nezměnil nebo závazně neurčil. Je proto třeba dát plně za pravdu stěžovateli, že soudní řád správní nevyjímá ze soudního přezkoumání veškerá procesní rozhodnutí správních orgánů, ale pouze taková, která lze podřadit pod některou ze zákonných výluk ze soudního přezkumu upravených v § 70 s. ř. s., zejména rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení, mezi něž ovšem rozhodnutí o zastavení řízení zařadit nelze.

V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud z obsahu žalobního návrhu zjistil, že stěžovatel namítal, že správní rozhodnutí přesahuje rámec správního uvážení, čímž mimo jiné vykazuje znaky libovůle správního orgánu. Rozhodnutí označil za zásadně protikladné s dosavadní rozhodovací praxí u zcela identických sousedních nemovitostí v obci Rebešovice, což odporuje principu právní jistoty, který vychází z důvěry v ustálenou praxi rozhodování správních orgánů. Namítl rovněž, že rozhodnutí tím hrubě porušuje principy dobré správy, narušuje právní jistotu, neboť je i v zásadním rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V neposlední řadě správní rozhodnutí absolutně nerespektuje svobodnou vůli stavebníků směřující ke vzniku samostatné stavby.

Stěžovatel tedy namítá porušení svých práv, zejména ve vztahu k jeho postavení jediného vlastníka předmětné stavby, jakož i ve vztahu k porušení jeho právní jistoty v důsledku nedodržování principu dobré správy neodůvodněnou změnou rozhodovací praxe správního orgánu. V neposlední řadě je nutné uvést, že v ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož bylo řízení o odstranění rozestavěné stavby zahájeno, je zakotveno stěžovatelovo procesní právo na to, aby věc, v níž se jednalo o jeho hmotných právech, byla rozhodnuta meritorně.

Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se však nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování... (...)...a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě jako k žádosti o stavební povolení.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že řízení o odstranění rozestavěné stavby může skončit buď meritorním rozhodnutím, jímž stavební úřad nařídí odstranění stavby, nebo meritorním rozhodnutím o jejím dodatečném povolení, pokud stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby a prokáže naplnění veškerých zákonných podmínek k takovému rozhodnutí (unese důkazní břemeno). Účelem řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je uvedení skutečného a právního stavu do souladu, a to buď nařízením odstranění nepovolené stavby, nebo vydáním dodatečného povolení stavby (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2008, č. j. 8 As 42/2007 - 110, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1761/2009). Institut správního uvážení nemá při aplikaci tohoto ustanovení místa, neboť zákon výslovně stanoví, že stavba nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním, musí být odstraněny. Stavební úřad tak neučiní jen při

splnění všech zákonných podmínek, což musí stavebník v řízení prokázat. Nejde proto o správní uvážení (zda a kterou z podmínek stavebník splnil), nýbrž stavebník sám musí prokázat, že došlo ke splnění všech podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení). Z uvedeného je zřejmé, že v případě splnění požadovaných podmínek, tedy pokud stavebník unese důkazní břemeno, má stavebník nárok na vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

Pokud tedy stavební úřad v nyní projednávané věci řízení vedené dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zastavil, zasáhl tím do stěžovatelova procesního práva na to, aby věc, v níž se jednalo o jeho hmotných právech, byla rozhodnuta meritorně. To, zda je rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení ohledně odstranění stavby výsledkem řízení zahájeného z úřední povinnosti nemá význam z pohledu žalobní legitimace stěžovatele. Je tomu tak proto, že v tomto případě mohl uvedené řízení zahájit jediné stavební úřad. Stěžovatel přitom již v žalobě mimo jiné tvrdil, že k zastavení řízení došlo v rozporu se zákonem.

Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že napadeným správním rozhodnutím o zastavení řízení došlo k zásahu do stěžovatelovy *právní sféry* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 8/2006). Stěžovatel v postavení žalobce splnil veškeré podmínky žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. a jeho žaloba směřuje proti takovému úkonu správního orgánu, který je nutné považovat za rozhodnutí podléhající přezkumu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že krajský soud se napadeným rozhodnutím dopustil pochybení spočívajícím v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.). Kasačnímu soudu proto nezbylo než napadené usnesení zrušit, a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se znovu zabýval žalobními body, při svém rozhodování přihlédl především k závěrům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 8/2006, a poté vydal rozhodnutí nové, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu